

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 19/2020-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, obvodného oddelenia Bratislava-Rusovce ČVS: ORP-862/RU-BV-2019 z 23. júla 2019, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 1 Pn 474/19/1105 zo 4. septembra 2019 a nečinnosťou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s trestnými oznámeniami zo 7. augusta 2018, 15. júna 2019 a 17. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, obvodného oddelenia Bratislava-Rusovce (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ČVS: ORP-862/RU-BV-2019 z 23. júla 2019 (ďalej len „uznesenie okresného riaditeľstva“), uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 Pn 474/19/1105 zo 4. septembra 2019 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v súvislosti s trestnými oznámeniami podanými 7. augusta 2018, 17. júna 2019 a 18. júna 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa vzdala funkcie sudkyne Okresného súdu Bratislava I podaním z 28. januára 2015 a následne platnosť svojho prejavu vôle napadla žalobou na všeobecnom súde. Sťažovateľka ďalej uviedla, že na generálnej prokuratúre podala viacero trestných oznámení, a to trestné oznámenie pre prečin ohovárania zo 7. augusta 2018, trestné oznámenia z 20. mája 2019, 15. júna 2019 a 17. júna 2019 pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, marenia úlohy verejného činiteľa a neoprávneného nakladania s osobnými údajmi, prípadne naplnenie inej skutkovej podstaty trestných činov.

3. Trestné oznámenia boli generálnou prokuratúrou odstúpené na vybavenie okresnému riaditeľstvu, hoci predmetom trestných oznámení bolo aj podozrenie

zo spáchania zločinu nepriamej korupcie, kde je daná právomoc Špecializovaného trestného súdu, a preto vo veci malo konať Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Národná kriminálna agentúra. Sťažovateľka podaním z 13. augusta 2019 namietala nelegitímnosť, nezákonnosť a nekompetentnosť okresného riaditeľstva konať a rozhodovať v danej trestnej veci.

4. Sťažovateľka ďalej namietala, že o jej trestných oznámeniach rozhodol uznesením okresného riaditeľstva zaujatý príslušník Policajného zboru por. [REDAKOVANÉ] tak, že trestné oznámenia odmietol. Sťažovateľka v trestnom konaní namietala zaujatosť menovaného, avšak sťažovateľke nebolo doručené uznesenie o vznesenej námietke. Uznesenie okresného riaditeľstva považuje sťažovateľka za arbitrárne, pretože sa v ňom okresné riaditeľstvo nevysporiadalo s podstatnými skutočnosťami namietanými sťažovateľkou. Zdôvodnenie, že v predmetnom trestnom oznámení absentujú nové relevantné skutočnosti, považuje sťažovateľka za účelové, keďže z trestného oznámenia zo 7. augusta 2018 a dotknutých trestných oznámení vyplýva, že ide o iné skutkové podstaty. Za zásah do svojich základných práv považuje sťažovateľka aj konštatovanie, že ňou uvedené podozrenia zo spáchania trestného činu ohovárania vyplývajú z jej návštev u lekárov v súvislosti s vedeným konaním o zbavenie svojprávnosti sťažovateľky.

5. Okresná prokuratúra sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného riaditeľstva zamietla s odôvodnením, že podozrivou je dcéra sťažovateľky, ktorá je prokurátorkou generálnej prokuratúry.

6. Sťažovateľka zastáva názor, že okresné riaditeľstvo nepostupovalo v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s § 14 písm. d), g), § 16 ods. 5, § 18 ods. 4 a § 19 Trestného poriadku, keďže pri podozrení zo zločinu nepriamej korupcie malo vo veci konať krajské riaditeľstvo, rovnako tak pri podozrení zo spáchania trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi a zneužívania právomoci verejného činiteľa. Uvedeným postupom okresného riaditeľstva došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie okresného riaditeľstva je podľa sťažovateľky nezákonným rozhodnutím v dôsledku nedostatočného odôvodnenia,

keď sa nevysporiadalo so sťažovateľkou preukázanými relevantnými tvrdeniami podporenými predloženými dôkazmi. Uznesením okresného riaditeľstva tak bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresné riaditeľstvo tiež nezistením skutkového stavu a odvolávaním sa na vedenie konania o zbavení svojprávnosti sťažovateľky zasiahlo do základných práv sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 dohovoru.

7. Okresná prokuratúra tým, že zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného riaditeľstva, osvojujúc si nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného riaditeľstva, ako aj tým, že uviedla, že poverený príslušník Policajného zboru si nežadovážil len uznesenia (ale trestné spisy) z predchádzajúcich konaní, porušila základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresná prokuratúra tiež tým, že v súvislosti s trestnými oznámeniami z 15. júna 2019 a 17. júna 2019 nenariadila poverenému policajtovi okresného riaditeľstva ich odstúpenie vecne príslušnému orgánu podľa § 14 písm. d), g), § 16 ods. 5, § 18 ods. 4, § 19 a § 198 ods. 1 Trestného poriadku alebo aby v zmysle § 198 ods. 1 Trestného poriadku vyžadovala od policajta postup podľa § 197 Trestného poriadku, porušila základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Generálna prokuratúra tým, že nenariadila záväzným pokynom postup podriadeným prokurátorom a nevykonávala kontrolu nad ich činnosťou, hoci trestné oznámenia z 15. júna 2019 a 17. júna 2019 boli prijaté generálnou prokuratúrou a týkali sa výkonu funkcie prokurátorov generálnej prokuratúry pri výkone ich činnosti v súvislosti s podanými trestnými oznámeniami, keď spochybnením jej titulu JUDr. ako i zámenou prokurátorky generálnej prokuratúry (dcéry sťažovateľky) so sťažovateľkou došlo k zásahu do základných práv sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. Následky nečinnosti generálnej prokuratúry sú podľa sťažovateľky znásobené účelovým konaním a nečinnosťou generálnej prokuratúry voči dcére sťažovateľky minimálne od 7. augusta 2018.

9. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že uznesením okresného riaditeľstva a uznesením okresnej prokuratúry boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, zrušil uznesenie okresného riaditeľstva a uznesenie okresnej prokuratúry, prikázal okresnému riaditeľstvu a okresnej prokuratúre, aby konali, prizná jej finančné zadost'učinenie vo výške 600 000 eur, ktoré jej je povinné zaplatiť okresné riaditeľstvo, finančné zadost'učinenie vo výške 600 000 eur, ktoré jej je povinná zaplatiť okresná prokuratúra. Sťažovateľka tiež navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že nečinnosťou generálnej prokuratúry v súvislosti s trestnými oznámeniami zo 7. augusta 2019, 16. júna 2019 a 17. júna 2019 boli porušené jej práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a), 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, prizná jej finančné zadost'učinenie vo výške 400 000 eur, ktoré jej je generálne prokuratúra povinná zaplatiť, ako aj trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vo výške 415,51 eur.

10. V podaní doručenom ústavnému súdu 14. januára 2020 sťažovateľka uviedla, že z dôvodu zapísania jej ústavnej sťažnosti ústavným súdom do registra Rvsp považuje za potrebné poukázať na rozhodujúce skutočnosti, a to najmä z dôvodu, že by ústavný súd zvažoval aplikáciu princípu subsidiarity s poukazom na potrebu podania sťažnosti na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Sťažovateľka zastáva názor, že v jej veci nie je možné odmietnuť jej ústavnú sťažnosť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, pretože sťažovateľka nenamieta poskytovanie zdravotnej starostlivosti psychiatrickou [REDAKOVANÉ], ale len dôsledok šírenia nepravdivých informácií o jej údajnej duševnej poruche, na základe ktorých okresná prokuratúra podala podnet na obmedzenie spôsobilosti sťažovateľky na právne úkony. Generálna prokuratúra trestné oznámenie sťažovateľky z 15. júna 2019 zaslala na netrestný odbor a založila do netrestného spisu týkajúceho sa konania o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony, čo je prejavom neprípustného nedostatku rešpektu k osobnosti sťažovateľky ako poškodenej a je v príkrom rozpore s ideami demokratickej spoločnosti. Uvedené platí aj pre postup okresnej prokuratúry.

II.

Právomoc ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

III.

Právne posúdenie

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že namietaným uznesením okresného riaditeľstva a uznesením okresnej prokuratúry bolo porušené jej základné právo na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ústavy, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, ako aj základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu totožných práv sťažovateľky malo dôjsť aj postupom generálnej prokuratúry v súvislosti s trestnými oznámeniami sťažovateľky.

18. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval podstatné argumenty sťažovateľky:

- nelegitímnosť, nezákonnosť a nekompetentnosť okresného riaditeľstva na konanie o trestných oznámeniach podaných sťažovateľkou, ktoré podala pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohovárania, zneužívania právomoci verejného činiteľa, marenia úlohy verejného činiteľa a neoprávneného nakladania s osobnými údajmi,

- arbitrárnosť uznesenia okresného riaditeľstva, ktoré sa nevysporiadalo so skutočnosťami namietanými sťažovateľkou, teda nedostatočne zistilo skutkový stav,
- poverený príslušník si k rozhodnutiu o odmietnutí veci zadovážil iba uznesenia (nie spisy), ktorými boli predchádzajúce trestné veci oznamovateľky odmietnuté,
- konštatovanie okresného riaditeľstva v jeho rozhodnutí, že sťažovateľkou uvedené podozrenia zo spáchania trestného činu ohovárania vyplývajú z jej návštev u lekárov v súvislosti s vedeným konaním o zbavenie svojprávnosti sťažovateľky, je porušením základného práva sťažovateľky na ľudskú dôstojnosť, osobnú česť, dobrú povesť a meno a ochranu súkromia,
- okresná prokuratúra nenariadila poverenému policajtovi okresného riaditeľstva odstúpenie trestných oznámení sťažovateľky vecne príslušnému orgánu,
- arbitrárnosť uznesenia okresnej prokuratúry,
- nečinnosť generálnej prokuratúry.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného riaditeľstva

19. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

20. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

21. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva podala sťažnosť, o ktorej následne rozhodla okresná prokuratúra, preto právomoc okresnej prokuratúry na preskúmanie postupu a napadnutého uznesenia okresného riaditeľstva v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

22. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresnej prokuratúry

23. Namietaným uznesením okresnej prokuratúry bola sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného riaditeľstva vo veci podozrenia zo spáchania prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona a iných zamietnutá ako nedôvodná. Z odôvodnenia uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala preskúmania uznesenia okresného riaditeľstva, okrem iného tvrdiac, že poverený príslušník Policajného zboru sa nezaoberal jej tvrdeniami o sledovaní jej osoby a zisťovaní jej zdravotného stavu, o jej trestných oznámeniach rozhodol nezákonný a nelegitímny orgán, ktorý nemal právomoc konať, ktorý riadne nezistil skutkový stav veci.

24. Okresná prokuratúra v namietanom uznesení k uvedeným námietkam sťažovateľky, ktoré tvoria aj podstatnú časť argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, uviedla:

„Preskúmaním podaného trestného oznámenia, jeho príloh a doplnení a po zvážení všetkých skutočností, ktoré oznamovatelia uviedla dospel poverený príslušník PZ k záveru, že v danej veci nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, ani priestupku, nakoľko jednotlivé skutočnosti uvádzané oznamovateľkou nie sú kontinuálne a v príčinnej súvislosti s akoukoľvek preukázateľnou skutočnosťou podmieňujúcou naplnenie skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona alebo akéhokoľvek konania zakladajúceho zodpovednosť za spáchanie priestupku. Poverený príslušník PZ v odôvodnení príkladom spomína viaceré skutkové tvrdenia oznamovateľky, pri ktorých argumentuje z akého dôvodu nie sú spôsobilé na neplanenie tej ktorej skutkovej podstaty trestných činov. Poverený príslušník PZ taktiež odôvodnil nevykonanie dôkazov navrhnutých oznamovateľkou.

Na to, aby konanie určitej osoby bolo možné kvalifikovať ako trestný čin, je nevyhnutné, aby jej konanie vykazovalo znaky, ktoré pre takéto kvalifikovanie Trestný zákon požaduje. Trestným činom totiž nie je, a ani nemôže byť každé také konanie, ktoré spočíva v porušení ustanovení rôznych zákonov, interných predpisov a iných právnych noriem, v neplnení záväzkov a porušovaní uzatvorených dohôd, prípadne v porušení dobrých mravov.

Vyhodnotením sťažnosti oznamovateľky, trestného oznámenia, jeho príloh, doplnení a listinných dôkazov zabezpečených v spisovom materiáli som sa stotožnil s názorom povereného príslušníka PZ a to, že neboli zistené také skutočnosti resp. protiprávne konanie, ktoré by napĺňali formálne znaky kladené na skutkovú podstatu prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, ani iného prečinu resp. trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona a ani priestupku. Poverený príslušník PZ vo svojom uznesení poukázal na dôkazy, ich obsah správne vyhodnotil a preto v podrobnostiach odkazujem na formulované odôvodnenie uznesenia, s ktorým je potrebné vo všetkých smeroch súhlasiť.

K samotnému obsahu sťažnosti uvádzam nasledovné:

Oznamovateľka namieta, že poverený príslušník PZ vo veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku rozhodol skôr, ako rozhodol dozorový prokurátor o žiadosti oznamovateľky o preskúmanie postupu policajta podľa § 198 ods. 2 Trestného poriadku. Preskúmaniu postupu policajta prokurátorom v zmysle ustanovenia § 198 ods. 2 Trestného poriadku nebráni odmietnutie veci policajtom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, nakoľko oznamovateľ alebo poškodený môže žiadať prokurátora preskúmať postup policajta aj po vydaní niektorého z rozhodnutí uvedených v § 197 Trestného poriadku, čo aj priamo litera Trestného poriadku predpokladá. Postup povereného príslušníka podľa ustanovenia § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku prokurátor preskúmal jednak ex offio po doručení uvedeného uznesenia policajtom, ako aj na základe žiadosti oznamovateľky s prihliadnutím mimo iné aj na námietky v jej žiadosti obsiahnuté.

S tvrdením oznamovateľky, že poverený príslušník si k rozhodnutiu o odmietnutí veci zadovážil iba uznesenia, ktorými boli predchádzajúce trestné veci oznamovateľky odmietnuté sa nemožno stotožniť, nakoľko už samotné trestné oznámenie, jeho doplnenia a prílohy predstavujú dostatočný podklad na vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci. Poverený príslušník sa navyše pred rozhodnutím vo veci oboznámil s obsiahlymi spisovými materiálmi predchádzajúcich trestných vecí oznamovateľky. vykonal šetrenie v policajných lustráciách a v dostupných archívoch televíznych a rozhlasových staníc. Dokazovanie, ktoré oznamovateľka navrhla vykonať skutočne presahuje potreby predmetného trestného konania.

Oznamovateľka ďalej namieta, že poverený príslušník PZ sa nezaoberal viacerými tvrdeniami oznamovateľky ohľadom sledovania jej osoby a zisťovania zdravotného stavu, ku ktorému malo dôjsť v priebehu roka 2018. V tejto súvislosti uvádzam, že tvrdenia oznamovateľky boli obsiahnuté už v skorších trestných oznámeniach, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté, pričom poverený príslušník PZ na túto skutočnosť v odôvodnení svojho uznesenia aj poukázal, čo považujem za dostatočné. Duplicitné vypriadavanie sa s rovnakými tvrdeniami oznamovateľky by bolo v rozpore s trestnoprávnou zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania.

K námietke oznamovateľky, že o odmietnutí veci rozhodol nezákonný, nelegitímny orgán, ktorý vo veci nemal konať, nakoľko oznamovateľka v doplnení trestného oznámenia vzniesla podozrenia aj z naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podľa § 326 Trestného

zákona, ako aj z dôvodu, že vec podľa jej názoru patrí do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu uvádzam, že to že oznamovateľka svoje skutkové tvrdenia označí za podozrenia z určitých trestných činov neznamená, že orgány činné v trestnom konaní majú aj povinnosť tieto tvrdenia rovnakým spôsobom vyhodnotiť. Trestné oznámenie vrátane jeho doplnení a príloh bolo vyhodnotené podľa jeho obsahu (§ 62 Trestného poriadku), z ktorého nebolo zistené kvalifikované podozrenie z niektorého z trestných činov, na ktorých prejednanie by nebol poverený príslušník PZ vecne príslušný.

V každom prípade je vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia potrebné uviesť, že poverený príslušník PZ vzal pri rozhodovaní o podanom trestnom oznámení do úvahy všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie a tieto v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku objektívne vyhodnotil. Takéto hodnotenie nemusí zodpovedať subjektívnemu a jednostrannému hodnoteniu dôkaznej situácie zo strany oznamovateľa. Skutok (alebo určitý skutkový dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí oznamovateľ v podanom trestnom oznámení. Oznamovateľ má právo na podanie trestného oznámenia a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa ním zaoberať a rozhodnúť o ňom, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami a návrhmi kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave.

Je takisto na mieste uviesť, že poškodená sa so svojim prípadným nárokom na náhradu škody môže obrátiť sa na príslušný súd na civilné sporové konanie.“

25. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

26. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na uznesenie sp. zn. I. ÚS 241/2019 zo 4. júna 2019, v ktorom v obdobnej veci sťažovateľky konštatoval, že ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľky, nemohli porušiť jej zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom ultima ratio, čo znamená, že má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

27. Ústavný súd v naznačenom kontexte poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru (napr. IV. ÚS 55/09 alebo IV. ÚS 180/09), podľa ktorej vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu.

28. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jedného z definičných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018).

29. Ústavný súd konštatuje, poukazujúc na citovanú časť odôvodnenia uznesenia okresnej prokuratúry, že podanými trestnými oznámeniami sa orgány činné v trestnom konaní riadne zaoberali. Po preverení veci dospel okresný prokurátor k záveru totožnému so záverom vyšetrovateľa, že neboli zistené skutočnosti, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie konkrétnej osoby zo spáchania prečinu ohovárania ani iného trestného činu.

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh konštatuje, že okresná prokuratúra sa v primeranom rozsahu zaoberala sťažnosťou sťažovateľky a o tejto riadne rozhodla, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom je založené jej rozhodnutie (v spojení s uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, pozn.), je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný. Vo vzťahu k sťažovateľke ako oznamovateľke trestného činu bol riadne splnený jej zákonný nárok na to, aby sa jej podaniami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili.

31. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby na začatie alebo vedenie trestného konania voči označenej osobe, napr. na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov.

II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, II. ÚS 340/2014, IV. ÚS 423/09, z novšej judikatúry porov. II. ÚS 620/2016, III. ÚS 654/2017).

32. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je ani právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe podaného trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09).

33. Právo na vznesenie obvinenia alebo trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom tak nemožno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, z novšej judikatúry III. ÚS 372/2017, I. ÚS 59/2018). Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (pozri rozhodnutie Dziedzic proti Poľsku z 25. 11. 2003, sťažnosť č. 50428/99, bod 6).

34. Podmienkou pre možnosť domáhania sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru poškodeným v trestnom konaní je existencia adhézneho konania v rámci trestného konania, a to takého, v ktorom je uplatňovaný občianskoprávny nárok, ktorý je podmienený trestným konaním.

35. Poškodený môže namietat' porušenie svojich práv vo vzťahu k danému trestnému konaniu iba vo vzťahu k obdobiu, keď bol účastníkom tohto konania s cieľom dosiahnuť odškodnenie (rozsudok vo veci Loveček a ďalší proti Slovensku z 21. 12. 2010, sťažnosť č. 11301/03, bod 53), t. j. adhézneho konania. Aj keď v označenej veci Európsky súd pre ľudské práva bral do úvahy dĺžku konania už odo dňa, keď jednotliví poškodení uplatnili v priebehu trestného konania svoj nárok na odškodnenie, hoci konkrétna osoba bola obvinená až neskôr (bod 55 označeného rozhodnutia), stále ostáva podmienkou pre uplatnenie čl. 6 ods. 1 dohovoru poškodeným existencia adhézneho konania.

36. Článok 6 dohovoru sa nestal aplikovateľným, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a [pozri rozhodnutie vo veci Duchoňová proti Českej republike z 2. 10. 2006, sťažnosť č. 29858/03]. V danom prípade bolo trestné oznámenie sťažovateľky odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

37. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že podstata tohto článku ústavy spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že okresná prokuratúra nie je v rámci trestného konania orgánom verejnej správy, ale orgánom činným v trestnom konaní nevydávajúcim správne rozhodnutia. Je teda už na prvý pohľad zrejmé, že tu chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a ňou napadnutým uznesením okresnej prokuratúry. Rovnako tak chýba príčinná súvislosť aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 4 ústavy, ktorého obsahom nie je základné právo, ale povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ústavy a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, v ústavnej sťažnosti sťažovateľky (napriek tomu, že je zastúpená právnym zástupcom) absentuje akékoľvek relevantné odôvodnenie tvrdeného porušenia, ktoré by malo ústavnoprávny rozmer.

39. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v sťažnostiach fyzických a právnických osôb v zásade viaže na porušenie

individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (porov. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, IV. ÚS 281/2012).

40. K sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že účelom práva na súkromný a rodinný život je ochrana jednotlivca proti svojvoľným zásahom verejnej moci a obdobne ústava nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické a právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené (I. ÚS 13/2000, III. ÚS 375/2018).

41. K namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyzdvihol pozitívny záväzok štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a súkromia osoby implikujúci požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany, najmä v prípade aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (pozri napr. III. ÚS 194/06, III. ÚS 759/2017).

42. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (podobne II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/2000, III. ÚS 153/2016).

43. Zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže výnimočne viesť k porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy

do samotnej podstaty práva na súkromný život zaručeného čl. 8 dohovoru. Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia, sexuálneho násillia či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (podobne II. ÚS 182/2017, III. ÚS 173/2018).

44. Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením okresnej prokuratúry a sťažovateľkou tvrdeným porušením základného práva na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

45. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2, 3 a 4 ústavy, ústavný súd dodáva, že ustanovenia čl. 13 ústavy majú všeobecnú povahu, určujú sa nimi podmienky vymedzovania a obmedzovania základných práv a slobôd, ako aj pravidlá určovania povinností zasahujúcich do základných práv a slobôd. Podmienky obmedzovania základných práv a slobôd nemajú význam samej osebe, vytrhnuté z ústavného kontextu, ale iba v spojení so základným právom alebo slobodou (Drgonec J. Ústava Slovenskej republiky, 2. prepracované a doplnené vydanie, komentár, 2019. s. 392). Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 13 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka neuviedla žiadnu (akúkoľvek) argumentáciu vo vzťahu k namietanému porušeniu označeného článku ústavy. Uvedené zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitosti ustanovených týmto zákonom.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky nečinnosťou generálnej prokuratúry

46. Sťažovateľka vo vzťahu ku generálnej prokuratúre namieta jej nečinnosť v súvislosti s tým, že generálna prokuratúra nenariadila záväzným pokynom postup podriadeným prokurátorom a nevykonávala kontrolu nad ich činnosťou, pokiaľ ide o trestné oznámenia podané sťažovateľkou priamo generálnej prokuratúre.

47. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálna prokuratúra trestné oznámenia sťažovateľky z 20. mája 2019, 15. júna 2019, 17. júna 2019, 24. júna 2019 a 26. júna 2019 prostredníctvom okresnej prokuratúry postúpila okresnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi výhradami sťažovateľky, ktorá namieta výlučne nečinnosť generálnej prokuratúry, a napadnutým postupom generálnej prokuratúry neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení v sťažnosti označených práv sťažovateľky. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

48. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v obsiahlom sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu